

PRINSES ELLIANNE GAAT VOOR VERSTAND

∴ Leren van de grootste denkers

Terwijl prinses Ellianne wegstoot van de ziekenkamer van haar vader, wervelden de gedachtes als een herfststorm door haar hoofd. Hoe had het allemaal zo mis kunnen gaan? De manier waarop haar vader het land had bestuurd, had helemaal verkeerd uitgepakt. Daardoor leden zijn onderdanen nu honger. En moest zij haar thuis verlaten, op zoek naar een oplossing, terwijl hij doodziek was.

∴ Ze buitelde haar kamer in. Tussen de boeken, meetinstrumenten en haar opengeslagen ideeënschrift met tekeningen van uitvindingen werd de gedachtestorm rustiger. Voor alles was een oplossing, daar geloofde ze in. Maar ze wist ook dat nog niet alle oplossingen waren uitgevonden. Dat het soms jaren duurde voor een idee daadwerkelijk bruikbaar werd. De gedachtestorm in haar hoofd nam weer in kracht toe. Want haar vader had geen jaren meer. Zijn onderdanen ook niet.

∴ 'Hij heeft gelijk,' mompelde ze, 'dat we het hier niet zoeken moeten.' De inhoud van de koninklijke bibliotheek was bedroevend. Haar vader was meer geïnteresseerd in

lekkere recepten dan in wetenschappelijke verhandelingen. De boeken van de grote meesters die er wél waren, had Ellianne allemaal al gelezen. Aan de koninklijke adviseurs had ze ook weinig. Ze waren niet dom-dom, maar bijster intelligent waren ze ook niet. Anders was dit toch nooit gebeurd?

Leefde meester Giuliano nog maar. Ellianne kon de be-
moedigende glimlach van haar vroegere leraar nog haar-
scherp voor zich zien. Hij had haar altijd aangemoedigd
om verder te denken. Om nooit op te geven ook al leek
een probleem onoplosbaar. Twee jaar geleden was hij
gestorven en ze miste hem nog iedere dag.
Wat zou hij nu adviseren? Om te leren van de grootste
denkers en die woonden in het oosten, waar hijzelf ook
vandaan kwam.

Op zijn geboorte-eiland waren ongetwijfeld wetenschap-
pers die een oplossing voor de problemen wisten. Die
technieken kenden om onvruchtbare gronden vruchtbaar
te maken, om meer graan te kweken op hetzelfde opper-
vlak, om meer dieren te fokken in de huidige weidevelden,
om schepen te bouwen die diepere wateren konden be-
vissen. Met slimme oplossingen moest het toch lukken om
het hongerprobleem aan te pakken! Om ervoor te zorgen
dat vaders onderdanen een goed leven konden leiden.

Misschien wel mijn onderdanen, dacht ze. Ze schudde het
verdrietige idee dat haar vader zou overlijden snel van zich
af. Ze had geen tijd voor sombere gedachtes. Het geboorte-
eiland van meester Giuliano was minstens een week

varen. Dus ze moest het snelste schip en de beste kapitein
hebben, om binnen drie weken terug te zijn. Ze zou heel
weinig tijd hebben om voldoende kennis op te doen. Maar
voor nu had ze alleen een goed plan voor de toekomst
nodig. Het hoefde nog niet helemaal uitgewerkt te zijn.

Met een brede glimlach verliet Ellianne haar kamer om
voorbereidingen te treffen voor de reis. Ze had een on-
mogelijk probleem voorgelegd gekregen en ze kon niet
wachten om het op te lossen!

Ellianne struinde met haar ideeënschrift over het dek van
de Ziva. Ze had de hoge masten, de gigantische zeilen en
de lijnen van de boeg allemaal al getekend. Nu peinsde ze
over mogelijke verbeteringen, want de reis ging bij lange

na niet snel genoeg. En hoe boos ze ook naar de zeilen keek, ze leken er niet meer wind door te vangen.

Hoog in de grote mast wapperde de koninklijke vlag: een paling met een kroon. Ze had het altijd een lachwekkend beeld gevonden, maar haar vader was er trots op.

Wat als ik koningin wordt? vroeg ze zich af. Hoe zou de koninklijke vlag er dan uitzien?

De uitkijk slaakte een kreet en ineens veranderde het dek in een opgeschrikt mierennest.

Bemanningsleden stormden langs haar heen en de kapitein brulde commando's. Ellianne maakte zich klein tegen de grote mast. Ze cirkelde naar links en rechts om niet in de weg te staan, en luisterde. Een ander schip, begreep ze. En het kwam met hoge snelheid op hen af. 'Piraten!' riep

de uitkijk en het leek alsof er een golf van angst over het dek spoelde, dwars door haar heen.

De kapitein joeg zijn bemanningsleden het want in en de zeilen werden bijgesteld. De *Ziva* kon dus toch meer snelheid maken! Maar Ellianne hoorde het hout kraken en zag dat de zeilen zo strak gespannen stonden, dat ze ieder moment konden scheuren. Dit schip was niet bestand tegen zulke krachten.

'Ze lopen op ons in!' schreeuwde de uitkijk.

Ellianne verliet haar plekje om over de reling te kunnen kijken. Ze had geen verrekijker nodig, het piratenschip kwam met iedere ademtucht dichterbij. En iedere ademtucht kroop hoger naar haar keel. Piraten! Ze had verhalen genoeg gelezen over woestelingen die met hun zwaard in de mond aan boord sprongen om iedereen de keel door te snijden.

We moeten vechten, schoot het door haar hoofd. Meteen gooide ze die gedachte overboord. De mannen van haar vader waren geen vechtersbazen, dit waren schippers, vissers. Koning Hildemar had wel kasteelwachters en een klein leger, maar niemand had ooit daadwerkelijk hoeven vechten. Er was geen vredelievendere koning dan Hildemar.

En wie wil er nou een eiland innemen van een dikke paling met een kroon op?

Ellianne kon de zwarte piratenvlag nu duidelijk zien. Het witte doodshoofd erop nog niet, maar dat zou niet lang meer duren. Dan zou de dood over dit schip dansen. Mijn vaders mensen, dacht ze. En toen: mijn mensen.

Als prinses was zij verantwoordelijk. Ze was niet half zo goed in dat prinsessengedoe als Aurelia, maar ze voelde zich wél verantwoordelijk. Als ze ook maar iets kon doen om de kapitein en de bemanningsleden te redden, dan móést ze dat doen.

Ze dwong haar opgejaagde adem terug naar beneden, zette haar prinsessengezicht op en beende naar de kapitein. 'Hijs de witte vlag,' gebod ze.

'Geen denken aan, prinses. Dat piratengespuis mag u niet in handen krijgen.' En hij schreeuwde nog wat commando's richting het want.

:'Zij zijn vele malen sneller dan wij, we kunnen ze niet ontvluchten. Laat mij met ze onderhandelen.'

:'U bent nog een kind.' De kapitein leek zelf ook van zijn brutaliteit te schrikken, maar hij verontschuldigde zich niet.

:'Ik ben de koningsdochter en ik eis dat u de witte vlag hijst en ophoudt met vluchten.' Ellianne kon alleen maar hopen dat de kapitein zou luisteren.

⋮ **Gevangengenomen**

De kapitein vond het afschuwelijk om zich over te moeten geven aan piraten. Maar hij zag in dat de prinses gelijk had. Vluchten had geen zin. En zo gebeurde het dat het piratenschap een half uur later langszij lag en de eerste piraten over een wiebelige loopplank het dek opkwamen. Voorop liep een lange man met een puntbaard waarin

minstens twintig gouden ringen waren gevlochten. Ook aan zijn linkeroor bungelden meerdere ringen, goud en zilver door elkaar. Hij had een vriendelijk gezicht, lachende ogen en hij keek niet alsof hij iedereen op de *Ziva* wilde vermoorden. Hij keek alsof de hele wereld van hem was en hij daar enorm van genoot.

⋮ De kapitein van de *Ziva* was wijdbeens voor Ellianne gaan staan ter bescherming. Ze verzamelde haar moed en glipte langs hem heen om de piratenkapitein recht in zijn ogen te kunnen kijken.

⋮ 'Zozo,' zei hij met een lach in zijn stem, 'wie hebben we hier?'

⋮ 'Prinses Ellianne, dochter van koning Hildemar,' antwoordde ze en haar stem trilde niet.

'Kijk eens mannen,' riep de piratenkapitein vrolijk. 'We hebben een koningsdochter aan onze enterhaak geslagen.' 'Ze ziet er anders niet heel koninklijk uit,' mopperde een van de piraten. 'Waar zijn de juwelen en de diamantenkroon?'

Ellianne liet zich niet kleinkrijgen. 'Wat wilt u in ruil voor de levens van de bemanning?'

'Zozo, meteen onderhandelen,' knikte de piratenkapitein waarderend. 'Wat denk je zelf?'

'Goud,' mompelde ze.

'Dat zou een mooi begin zijn. Heeft dit schip naast een koningsdochter nog andere waardevolle lading? Graan, hout, vlees, satijnen stoffen? Rollen katoen kunnen we ook goed gebruiken.'

'Dit schip vervoert alleen mij. Dus ik vrees dat u het verkeerde schip heeft overvallen,' zei Ellianne dapper.

'Een schip met een koninklijke vlag in de mast en een koningsdochter aan boord is nooit het verkeerde schip,' vond de piratenkapitein. 'Jouw pappie en mammie hebben er vast veel voor over om hun dochter terug te krijgen.' De piratenkapitein wendde zich tot zijn mannen.

'Doorzoek het schip.'

Ellianne trilde van woede en schaamte. Zij was erop uitgestuurd om problemen op te lossen, niet om extra problemen te veroorzaken. 'Mijn vader ligt op sterven.' Ze wilde geen medelijden, maar ze wilde de piratenkapitein wél duidelijk maken dat hij daadwerkelijk het verkeerde schip had overvallen. 'Zijn eiland is kaal, zijn onderdanen

leiden honger, bij ons valt niets te halen. Ik ben juist op reis gegaan om te onderzoeken hoe het beter kan. Om zijn laatste wens te vervullen en onze onderdanen een beter leven te geven.'

'Zozo,' murmelde de piratenkapitein, 'niets te halen dus? Dat zullen we nog wel eens zien.'

Even later bevestigden zijn mannen dat er op de *Ziva* inderdaad niets te halen viel. Dat zelfs de voorraad eten nauwelijks de moeite van het stelen waard was.

'Dan weet ik het goedgemaakt,' zei de piratenkapitein en hij klemde zijn hand om de bovenarm van Ellianne. 'Jij gaat met ons mee, terwijl dit schip naar jouw pappie vaart om zo snel mogelijk met losgeld terug te komen.'

'Neem mij,' riep de kapitein van de *Ziva* nog. Maar de piratenkapitein liet zich niet overhalen. Hij bepaalde de plaats en de datum waarop ze elkaar weer zouden ontmoeten. 'Breng ons voldoende goud en je krijgt je prinsesje heelhuids terug.'

En zo werd prinses Ellianne over een wiebelige loopplank naar het piratenschip gedwongen. Ze kon alleen maar toekijken hoe de *Ziva* van haar wegvoer en haar moederziel alleen achterliet bij een piratenbende.

De piratenkapitein hield niet van verwende drommels en hij vond dat iedereen zijn eten aan boord moest verdienen. Daarom moest Ellianne werken voor een bordje

pap als ontbijt, droog scheepsbesluit als middagmaal en vers gevangen vis als avondmaal. Omdat ze geen ervaring had, bleven voor haar de rotklusjes over: het dek zwabberen, de piratenzwaarden oppoetsen en de kapiteinshut schoonmaken.

Ellianne deed haar klussen zonder protest, want tijdens haar werk mocht ze zich vrij over het schip bewegen. Ze luisterde naar de gesprekken van de bemanningsleden. Ondertussen keek ze naar hun werkzaamheden, naar de manier waarop het piratenschip was gebouwd, naar hoe de boeg door het water kliefde. Ze wilde het niet, maar ze was diep onder de indruk. Deze piraten waren geen domme woestelingen, maar ervaren zeelui.

Er werd hard gewerkt, maar er werd ook veel gelachen en gezongen aan boord. Na drie dagen kon ze de meeste piratenliedjes meezingen. En 's avonds, als de piraten elkaar verhalen vertelden, kreeg ze ook een slokje aangegunde rum.

Overdag deed ze haar klussen razendsnel, zodat ze daarna tijd kon doorbrengen met de sloopstimmerman. Die vond het machtig dat iemand geïnteresseerd was in zijn werk. Hij was meer dan bereid om zijn kennis en vaardigheden met Ellianne te delen. De prinses zoog alle informatie in zich op en ging er in gedachten mee aan de slag. Wat zouden ze thuis kunnen met een sneller, lichter, wendbaarder schip?

Al die dagen was ze nauwelijks bang. De piraten maakten wel grapjes over haar, dat ze de slechtste buit en het

onhandigste bemanningslid ooit was, maar ze behandel- den haar niet als een gevangene. En al helemaal niet als iemand die ze aan het zwaard wilden rijgen. Een beetje zorgen over de toekomst maakte ze zich wel, want haar vader kon het losgeld nooit betalen. En wat zou de piratenkapitein dan doen met zijn mislukte buit?

Al vier dagen scheerden ze door het water op zoek naar een nieuwe prooi. De kapitein had eventjes aangelegd op een eiland. Daar had hij informatie losgepeuterd over een schip dat stampvol moest zitten met vee en daar waren ze naar op jacht.

Op de vijfde dag werd er vanuit het kraaiennest geschreeuwd: 'Buit in zicht!' Meteen kwam het piratenschip tot leven. Iedereen wist wat hij moest doen, behalve Ellianne. Zij kon alleen proberen niet in de weg te staan. Het piratenschip maakte snelheid en stoof op het veel grotere, loggere zeilschip af.

De piraten joelden terwijl ze hun wapens en enterhaken gereedmaakten. Bij Ellianne bruiste het ook vanbinnen. De wind die langs haar oren susde, de opwinding van de piraten, ze wilde ook een zwaard!

Maar toen kwamen de pijlen. De bemanning van het logge zeilschip schoot pijl na pijl af op het piratenschip. Een van de piraten rukte Ellianne aan haar arm naar beneden. Rakelings vloog er een pijl langs haar hoofd. 'D-d-dank je,' stotterde Ellianne. Maar de piraat had al geen aandacht meer voor haar. Die had zijn eigen boog gepakt en schoot terug.

Over en weer vlogen de pijlen, terwijl Ellianne zich tegen de reling drukte. Er waren kreten van vreugde, als er bij het vijandelijke schip doel geraakt was. En er waren kreten van pijn, als een van de piraten geraakt werd. Ellianne kon het nauwelijks geloven: ze stonden zonder enige beschutting op elkaar te schieten. Waarom zochten ze geen dekking? Waarom had de scheepstimmerman geen schild met schietgaten gebouwd?

De piratenkapitein gaf een teken en ineens vlogen er brandende pijlen door de lucht. Vanaf het vijandelijke schip klonken geschrokken uitroepen. Er kwamen geen pijlen meer vanaf die kant. Ellianne gluurde voorzichtig over de reling. Op het vijandelijke schip waren ze druk met blussen. Een brand zou een ramp zijn, dus ze snapte dat

- de aandacht van de bemanningsleden even was afgeleid.
- En dat was natuurlijk precies de bedoeling.

Terwijl zij brandjes aan het blussen waren, manoeuvreerde het piratenschip dichterbij. De eerste enterhaken werden uitgegooid en de scheepsrompen werden naar elkaar toe getrokken. Met een strijdkreet sprongen de piraten naar het vijandelijke schip. Er werd nog kortstondig gevochten, maar al snel klonk er: 'We geven ons over.' En toen hielpen de piraten net zo hard mee om de brandjes te blussen. Ellianne vond het maar vreemd. Wat kon het de piraten schelen of dit schip op de zeebodem belandde?

Als je het zelf niet hebt...

- Die avond was de piratenkapitein in een uiterst goed humeur. Met een schip stampvol vee waren ze op weg naar hun thuisbasis. Daarom vond hij het niet erg toen Ellianne vroeg: 'Waarom gingen jullie achter een schip met vee aan?' Het hele dek was ondergepoept en ze kon geen stap meer zetten met al die beesten aan boord. 'Goud is toch makkelijker en waardevoller?'
- 'Zozo, diepzinnige vragen. Waarom denk je dat wij roven?'

Onbewust haalde Ellianne haar schouders op. 'Omdat het makkelijk rijk worden is?'

'Wij komen van een rotseiland waar weinig groeit of bloeit. Wij kunnen zelf geen gewassen verbouwen, we hebben geen groene weides voor vee. We hebben amper bomen

om boten of huizen van te bouwen. Daarom nemen wij wat we zelf niet hebben van anderen af.'

Stelen dus, dacht Ellianne. 'Maar waarom hebben jullie het brandende schip gered om het vervolgens met de bemanning te laten gaan? Jullie hadden dat schip toch kunnen inpikken?'

- 'Wij zijn op jacht naar waardevolle buit, niet naar de levens van andere mensen. Dus de bemanning mag altijd zijn weg vervolgen. Aan de meeste schepen hebben wij niets als piratenschip. Die kunnen ze beter weer vullen met vracht zodat wij de lading later nogmaals kunnen overnemen.' Hij grinnikte. 'Maar als we een snel vaartuig buitmaken, dan zetten we de bemanning in een roeiboot en houden we het schip, natuurlijk.'

Dieven met een hart, dacht Ellianne, maar nog steeds dieven. 'Jullie nemen iets wat je niet toekomt, waar anderen hard voor gewerkt hebben. Dat is oneerlijk.'

'Zozo, wat weet jij van eerlijkheid? Waarom wordt de een als prinses geboren en de ander als arme sloeber? Waarom is de een kerngezond en sukkelde de ander met zijn gezondheid? Waarom woont de een op een vruchtbaar eiland terwijl de ander op een dor stuk rotsland moet overleven?'

':Dat is inderdaad niet eerlijk,' fluisterde Ellianne. Net zoals het niet eerlijk was dat zij als koningsdochter altijd goed te eten had gehad, terwijl vaders onderdanen honger leden.

':Wij werken er net zo hard voor, alleen anders dan jij gewend bent,' ging de piratenkapitein verder. 'Wij bouwen de snelste schepen, wij leren zeilen, vechten en enteren. En het belangrijkste: we zijn bereid ons leven op het spel te zetten voor onze families.'

Dat klonk bijna nobel, maar stelen was verkeerd. Dat hadden haar ouders haar van kleins af aan ingepeperd. Toch kon prinses Ellianne die nacht niet slapen. Bestond er ook zoiets als eervol stelen?

':De volgende middag bereikten ze de thuisbasis van de piraten: een rotsachtig eiland, met zwarte gruisstranden en plukjes groen die struiken moesten voorstellen. Dat dáár niets groeide, wilde Ellianne meteen geloven. Maar er woonden mensen: mannen, vrouwen en kinderen die op de kade kwamen afgestormd. Ze verwelkomden de

':piraten met luid gejuich. Helemaal toen bleek wat ze hadden meegenomen als buit.

Iedereen hielp om het vee aan land te krijgen – en het schip weer mestvrij te maken. Die avond vierden ze feest rond een groot vreugdevuur op een van de zwarte stranden. Er werd gedanst, gedronken en gegeten, en natuurlijk ontbraken de sterke verhalen over de jacht niet. Ellianne danste en at met de piraten mee. Niemand vroeg waar ze vandaan kwam, ze hoorde er gewoon bij. Het was lang geleden dat ze zich zo onbekommerd had gevoeld. Even vergat ze dat haar vader op sterven lag en dat ze op pad gestuurd was met een missie.

De volgende dag mocht Ellianne meelopen met Moana, de vijftienjarige dochter van de piratenkapitein. Die liet haar het dorp zien, het schooltje, de pakhuizen waarin de buit werd opgeslagen. 'We maken ons nu klaar voor de winter,' legde Moana uit. 'Daarom zijn we zo blij met het vee dat vader heeft meegenomen. Dat wordt geslacht en gezouten, zodat we er de hele winter van kunnen eten.' En ze liet Ellianne een pakhuis zien dat vol lag met zout. 'Dus dit is ook gestolen?' vroeg Ellianne.

'Wij zeggen liever ingenomen,' zei Moana en ze glimlachte. 'Als je zelf niks hebt, moet je het op de een of andere manier zien te krijgen, toch? Wil je ook een kijkje nemen bij het slachthuis?'

Ellianne huiverde. 'Nee, dank je wel.' En terwijl Moana haar verder rondleidde, bleef de zin van de piratendochter door Ellianne's hoofd spoken: 'Als je zelf niks hebt, moet je het op de een of andere manier zien te krijgen, toch?'

Die avond hadden ze weer een feestmaal, ditmaal bij de piratenkapitein thuis. Na het eten meldde hij: 'Zozo, morgen vertrek ik weer. Over zeven dagen hebben we met de *Ziva* afgesproken.'

Ellianne knikte. Ze waren zes dagen onderweg geweest toen de piraten op hun pad kwamen. Het zou de kapitein minstens zes dagen kosten om terug te varen en dan moesten ze geen tegenwind hebben. Vervolgens moest hij het losgeld regelen en weer uitvaren naar de afgesproken plek. Ellianne wist dat ze nooit binnen drie weken thuis zou zijn, maar als het goed was, wist haar vader inmiddels wel waarom ze vertraagd was.

'Ik hoop dat ze komen,' zei ze eerlijk. 'Mocht mijn vader ondertussen overleden zijn,' ze moest even slikken bij het afschuwelijke idee, 'dan hebben ze misschien geen tijd voor het losgeld van een prinses.'

'Je mag altijd hier blijven, zelfs als het losgeld betaald is.' De piratenkapitein knipoogde naar haar. 'Zo erg is het piratenleven niet, toch?'

'Allesbehalve,' gaf Ellianne toe. Het piratenleven was misschien gevaarlijk, maar het zat vol avontuur. En zolang de piraten nobel stalen – zonder iemand te doden of al te veel bloed te laten vloeien – vond ze het niet meer

zo misdadig. Als je zelf niets had, moest je het ergens
vandaan halen.

‘Ik kan je over een paar dagen ophalen. Maar je mag
morgen ook met mij en de bemanning mee,’ stelde de
kapitein voor.

‘Ik wil heel graag mee!’ riep Ellianne uit. Ze wilde alles
van de piraten leren wat ze kon, want ze wist nu hoe ze
haar vaders wens in vervulling kon laten gaan. Sterker
nog, ze zat vol ideeën! Moest ze alleen thuis zien te
komen voordat koning Hildemar zijn beslissing over de
troonopvolger genomen had...